

SVE BOJE JESENI

MISTI VILSON

Prevela
Ana Grbić

 Laguna

Naslov originala

Misty Wilson

FALLING LIKE LEAVES

Copyright © 2025 by Simon & Schuster, LLC

Original English language edition copyright © 2025 by
Simon & Schuster, LLC Published by arrangement
with Margaret K. McElderry Books, an Imprint of
Simon & Schuster Children's Publishing Division

All rights reserved. No part of this book may be reproduced
or transmitted in any form or by any means, electronic
or mechanical, including photocopying, recording
or by any information storage and retrieval system,
without permission in writing from the Publisher.

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

Svim mojim čitaocima koji piju late s bundevinim začinom, nose džempere, beru jabuke, gledaju *Gilmore*, idu u bundeve, jedu kukuruz-bombone i vole jesen. Ova je za vas. Svima želim da upoznaju svoje Kupere.

Prvo poglavlje

Kavijar je gadan, i ko god kaže da nije, laže. Ipak, kotrljam jaja u ustima kao da su dobro vino, baš kao što mi je tata rekao pre nego što me je ostavio samu u ćošku i otišao da razgovara s jednom od mnogih sedih glava na ovom događaju. Da nisam na godišnjoj gala večeri korporacije *Strit mediji*, istog časa bih ga ispljunula. Ali neću da obrukam tatu tako što ću biti „devojka pored veštačke biljke koja pljuje skupu hranu u salvetu“. I tako ih ostavljam u ustima, nadajući se da će se istopiti da ne bih morala na silu da ih progutam.

Mali bend svira u krcatoj svetlucavoj sali pred gostima u skupim večernjim toaletama. Četiri para plešu na plesnom podijumu dvorane, dok ostale zvanice stoje i druže se ili sede za stolovima ukrašenim belim luksuznim stolnjacima i aranžmanima od orhideja. Večerašnje gala-veče je i proslava kompanijine unosne protekle godine i prilika za upoznavanje mogućih ulagača. Svako ko je neko i nešto u Njujorku je ovde, smeje se i upoznaje bogate nove face.

A ja sam samo učenica na praksi kojoj se posrećilo da ima uticajnog tatu.

„O, našli ste redak delikates“, kaže gospodin Strit, trgnuvši me s boka. Klima ka kašičici koju držim. Nema šanse da uvredim domaćina zabave – da ne pominjem, predsednika i osnivača informativnog konglomerata – pa progutam poluistopljena jaja i iskezim mu se. Bar se nadam da to liči na kez.

„Jesam. Slastan je“, lažem, suzbijajući nagon da povratim.

„Čujem da ga treba priljubiti uz nepce da bismo zaista osetili puterasti ukus i jedinstvenu teksturu.“ Gospodin Strit odmahuje glavom. „Nikad nisam razumeo zašto se to ljudima sviđa, ali o ukusima se ne raspravlja.“

Ne mogu da verujem.

Mogla sam lepo da stojim i razmenjujem vickaste opaske o tome koliko su ta jaja odvratna i kako svi prisutni verovatno foliraju da u njima uživaju, a sada sam i sama ispala folirant.

Pokunjim se zbog propuštene prilike da se zbližimo.

„Kako ide praksa, gospođice Mičel?“, pita gospodin Strit, dok mu se svetlo kristalnih lustera odbija o ljubazne smeđe oči i ćelavu glavu.

„Sjajno“, kažem mu. „Tako mnogo učim.“

To je bila tek poluistina. Teško je učiti od neiskusnijih novinara i kreatora sadržaja kad sam rasla uz Breda Mičela, predsednika *Strit medija*. Imala sam pet godina kad me je tata naučio sve o novinarskom integritetu i anonimnosti izvora. I iako mi je ovo prvi radni raspust u kompaniji, protekla dva leta sam ga pratila učeći o firmi, o tehnikama intervjuisanja, pisanju ubedljivih članaka i prepoznavanju i filtriranju predrasuda. Tata kaže da mi je novinarstvo u krvi i da ću jednog dana, kad on ode u penziju, zauzeti njegovo mesto. Sve što mi treba su solidno iskustvo i pravi ljudi.

Drugim rečima, Stritovi.

„To je fantastično.“ Gospodin Strit otpija iz uske čaše za šampanjac. „Jesi li radila na nekim zadacima koji su ti se posebno dopali?“

Ubedljivo najbolje što sam celog leta radila bilo je praćenje novinara koji je izveštavao sa modne revije *Model ajkona*, ali nisam luda da to kažem.

„Stvarno sam uživala okušavajući se u spoljnoj politici. Izveštavanje o izborima za Evropski parlament i situaciji u Ukrajini stvarno mi je otvorilo oči.“

„Tačno, tvoj tata jeste pomenuo da te zanima stanje u Evropi. Jesi li znala da sam ja počeo kao izveštač o spoljnoj politici?“

Znala sam to, naravno, zato što dobar novinar radi domaće zadatke.

„Opa. Nisam imala pojma“, kažem, nagnuvši se ka njemu i folirajući interesovanje. „Imate li neke dobre priče iz tih dana? Ili neku mudrost da podelite sa mnom?“

„Sad, Elis“, čujem iza sebe dok nam se moj tata pridružuje, spustivši mi ruku na rame, „ne možeš monopolizovati Edvarda večeras. Domaćin je, čeka ga silno ćaskanje.“

Gospodin Strit se kikoće. „Nažalost, bojim se da je to tačno, ali možda možemo svi zajedno na ručak iduće nedelje.“

„Mnogo bih volela“, kažem.

„Proveri s Anitom kad sam slobodan i zakaži to, Brede. Imam osećaj da će tvoja ćerka dogurati daleko. Strast prosto izbija iz nje.“ Gospodin Strit me oduševljeno gleda. „Idite da uzmete još kavijara dok ne nestane, gospođice Mičel.“

Odlazi ka grupi zverki koje se zbog nečeg žestoko raspravljaju, a tata se okreće ka meni, dok mu se poslovni osmeh pretvara u roditeljski, što je razlika koju verovatno niko drugi ne bi primetio. Pogled mu zastaje na mojoj košulji i osmeh nestaje.

„Je li to jedna od tvojih... kreacija?“, pita, dok razočaranje kaplje iz svake reči.

Nesigurno zategnem halter top koji sam sašila od polovne muške košulje. Uz mamin broš s kamejom i svilenu maksi-suknju *Karolina Herera* izgleda svečano, ali čini se da tata ne misli tako.

„Jeste...“, potvrdim, sad se kajući što nisam obukla nešto jednostavnije.

„Pa izgleda da si ipak ostavila dobar utisak.“

Slegnem ramenima. „Zapravo nisam ništa posebno ni rekla.“

„Pomenula si spoljnu politiku kao što smo pričali?“

Klimnem. „Jesam.“

Tata mi namigne. „Dobro je, mala. Zakazaću ručak za ponedjeljak.“ Pokaže diskretno na plavokosu, stasitu ženu u fantastičnoj zlatnoj haljini u srednjim tridesetim. „Što ne odeš da se upoznaš sa Ketrin Hau? Ona je izvršni producent *Studija svetska mreža*.“

Tata ispaljuje radni osmeh grupi staraca s druge strane sobe, pa me opet ostavi samu u ćošku.

Telefon mi zazubi u ručnoj tašni, pa iako ne bi trebalo, izvadim ga da pročitam poruku.

Gastro Ferni: požuri i završavaj s tom dosadom. Žurka kod mene! Džordan je došao ;)

Vraćam telefon u tašnu i uzdišem. Rado bih zbrisala sa ove budave proslave i otišla da, za promenu, blejim s prijateljima. Volela bih da pokažem odeću ljudima kojima bi stvarno značilo koliko večeras slatko izgledam. Ali ako ću da upadnem na Kolumbiju, pa se onda zaposlim u *Strit medijima*, moram da se potrudim. Nemam vremena za žurke, ili momke, ili odskora čak i za svoju najbolju drugaricu.

I zato zabacujem ramena, ignorišem vrištanje svojih stopala i krećem da se upoznam s Ketrin Hau.

Meka sunčeva svetlost prosejava se kroz prozor moje sobe dok ležim potrbuške u krevetu, zureći u zastrašujuću prijavu za Kolumbiju na laptopu. Napolju muzika grada svira neprestano – trube kola, radnici urlaju, sirene krešte, golubovi guguču. Između rebara su mi baloni anksioznosti dok unosim svoje lične podatke – što je dalje nego što sam dogurala kad sam prošli put otvorila prijavu.

Možda sam zbog faksa nervoznija nego što sam mislila.

Kliknem na sledeći deo prijave, pa odmah zakopam lice u mekani, beli pokrivač. Ne znam zašto je ovo ovoliko stresno. Ja ovo želim.

Podignem glavu, pa mi pogled padne na drugu stranicu koju sam otvorila: naslovnu stranicu FIT-a.* Prošle godine sam izabrala Modni merčendajzing kao izborni predmet, a profesorka mi je predložila da pogledam FIT, ustvrdivši da sam veoma talentovana za modu. Naravno, to nije deo mog životnog plana. Tata i ja se slažemo da je novinarstvo mnogo praktičniji poslovni put, a za Kolumbiju sam se spremala celog života. Ali šta fali pogledati prijavu za FIT – samo da vidim šta traže.

Definitivno ne odugovlačim s prijavom za Kolumbiju.

Veb-sajt se učitao; kliknem na stranicu za prijem i preplavi me mir, verovatno zato što ne predstavlja čitavu moju budućnost, ili pritisak koji uz to ide.

Čitam uputstvo za esej – *Recite nam zašto ste zainteresovani za modu i navedite iskustvo i nadahnuće* – kad mi neko zakuca na vrata.

---

* Engl.: *Fashion Institute of Technology* – prestižna njujorška visoka modna škola. (Prim. prev.)

„Uđi!“, kliknem na zahteve za likovnu mapu dok tata otvara vrata, umornog pogleda i poguren – potpuno drugačija osoba od one sinoć na proslavi. Dovuče se do kreveta i sedne.

„Šta je bilo?“, pitam ga. „Jesi li dobro?“

„Tvoja mama...“ Zastane kad mu pogled padne na ekran mog kompjutera i suzi oči. Meni nešto propadne u stomaku. „Šta tražiš ovde? Zar nismo razgovarali o ovome?“

„Jesmo.“ Sklapam laptop. „Ma ništa.“

„Vrlo si talentovana za dizajn odeće, Elis, ali složili smo se da je to samo način da pokažeš Kolumbiji kako te zanimaju razne stvari.“

„Znam. Samo sam gledala. Mislila sam, šta fali da se prijavim na FIT za svaki slučaj. Svi se prijavljuju negde za svaki slučaj.“

„Aha...“, tata sporo klimne. Sumnjičavo. „Pa ne gubi cilj iz vida. Ne dozvoli da te hobiji dekoncentrišu od onoga što je važno. Moraš biti uporna i usredsređena ako hoćeš da budeš uspešna.“

„Znam, tata. Već sam počela da popunjavam prijavu za Kolumbiju. Ne brini se.“

Makar to bili samo moje ime i adresa.

„Dobro je. Nego, došao sam da ti kažem kako mama i ja moramo da razgovaramo s tobom.“ Ustaje i trlja potiljak. „Čeka nas u dnevnoj sobi.“

Mrštim se. Nešto nije u redu. „Dobro...“

Ostavljam kompjuter na krevetu i pratim tatu u dnevnu sobu, gde mama ukrućeno sedi na sivom kožnom kauču, krši ruke i zuri u pod, riđe-plave kose vezane u neurednu punđu. Podočnjaci su joj ravni tatinim. Zvona upozorenja mi se uključe u glavi.

Podigne pogled kad sednem pored nje na sofu. „Dobro jutro, dušo.“

„Bro jutro...“ Bacim pogled na tatu, koji bulji u zid iza mene. „Šta se dešava?“

„Pa“, počne mama, „hteli smo da razgovaramo s tobom o nečemu. Sigurno si primetila da je između tate i mene...“

„Loše?“, doprinesem.

„Tačno. Bilo je loše u poslednje vreme. Nema lakog načina da se ovo kaže, ali... odlučili smo da se razdvojimo na neko vreme.“

Panika mi se uvlači u grudi. „Razvodite se?“

„Ne“, brza tata.

Mama ga besno pogleda, pa se vrati meni. „Ne zalećimo se.“

Odmahnem glavom. „Dobro, pa znam da ste se svađali, ali zar ne možete to da rešite?“

„Ne, ne možemo. Ovog puta ne“, kaže mama. „Ali u kući tetke Naomi ima mesta i mislim da će za sve nas najbolje biti da se malo razdvojimo.“

Pogledam u tatu, nadajući se da će se usprotiviti. Nadajući se da će imati neko drugo rešenje. On uvek ima rešenje za sve.

Ali on samo nastavlja da zuri u zid, dok mu se grči vilica.

„Tata? Reci nešto. Učini nešto.“

„Nema šta da se učini, Elis. Odlučeno je“, kaže, konačno me pogledavši. Lice mu senči dvodnevna brada, a kosa izgleda kao da je sto puta prošao kroz nju rukama. Izgleda poraženo.

„Porodica će trpeti zbog razdvojenosti, ali pregrmećemo to“, kaže mama, ponudivši slabašan osmeh.

„Koliko dugo nećeš biti ovde?“, pitam.

Mamine oči se malo rašire; nešto joj je svanulo. „A. Pa ti ideš sa mnom u Brambl Fols.“

„Šta?“, zadržim dah „Ne, ne idem. Škola počinje ove nedelje“, podsećam je.

„Ići ćeš u školu u Brambl Folsu neko vreme“, kaže ona. „Vratićemo se do Dana zahvalnosti.“

„Nema šanse. Neću da idem u novu školu. Tata, reci joj.“

Tata masira most nosa. „Kao što rekoh, odlučeno je, Elis. Čula si majku.“

Ustanem, sad se nadnevši nad mamu, koja sedi stisnutih usana, izbegavajući da me pogleda. „Neću, bre, u Konektikat. Ne možeš me naterati da odem od kuće, i prijatelja, i škole u četvrtoj godini! A šta je s mojim obavezama? Volontiram u staračkom domu, i još sam na praksi u *Strit medijima* triput nedeljno posle škole. I konačno sam ove godine urednik školskih novina! Izvini, ali ne. Ne mogu da idem. Za upis na Kolumbiju je ključno da budem ovde. Što ne mogu lepo da ostanem s tatom?“

Mama me konačno pogleda, lica strogog i nečitljivog. „Nema rasprave.“ Ustane. „Odlazimo rano ujutru, pa je bolje da se spakuješ.“

„Šta? Neću moći čak ni da se pozdravim sa Fern i dam otkaz na poslovima? Ove nedelje treba da idem na ručak s gospodinom Stritom. Molim te, mama, nemoj ovo da radiš.“

Srce mi tuče kao ludo, a neisplakane suze zamagljuju vid. Ne mogu da verujem da se ovo događa.

„Ostajanje ne dolazi u obzir“, kaže ona, a oči joj se magle od suza. „Žao mi je.“

Okrenem joj leđa. „Tata, molim te“, preklinjem i priđem mu ubrzano trepćući jer zadržavam suze da poteku.

Tata me povlači u zagrljaj i ljubi u glavu. „To je samo privremeno, Elis. Praksa će te čekati. Siguran sam da će gospodin Strit rado ići s nama na ručak kad se vratiš.“

Izvučem mu se iz ruku, u neverici odmahujući glavom. Kako može tek tako da dozvoli da se ovo dogodi?

Stežem vilicu dok mi pogled leti od jednog do drugog roditelja. „Mrzim vas oboje zbog ovoga.“

„Elis...“

Bosa stopala mi tuku o brodske pod na svakom koraku ka mojoj sobi, presekavši kakav god da je besmislen argument mama htela da iznese. Zalupim vrata za sobom i odem do prozora, gde konačno puštam da mi suze slobodno zakrivudaju niz obraze.

Napolju sunce preplavljuje grad. Ljudi troše svoje subotnje jutro kao da se čitav svet nije upravo izvrnuo naopačke i zapalio. Kao da se moj život nije preokrenuo. Kao da mi se cela budućnost nije upravo srušila.

Dok nisam pošla u srednju školu, mama, tata i ja smo svakog leta išli kod tetke Naomi i moje sestre od tetke Sloun. Tako da sam već znala šta me čeka.

Već znam da u Brambl Folsu u Konektikatu za mene nema ničega.